

ΒΗΜMagazino

STAR HAK K B A

Η ΜΕΓΑΛΗ
ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ
ΤΗΣ ΛΑΤΙΝΑΣ
ΣΟΥΠΕΡΣΤΑΡ

ΚΟΣΜΟΣ ΤΑ ΠΟΛΥΤΕΛΗ ΣΑΛΕ ΕΙΝΑΙ ΠΕΝΤΑΣΤΕΡΑ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΑ
ΠΡΟΣΩΠΑ Ρ. ΝΤΕ ΝΙΡΟ, Ν. ΜΠΟΥΛΕ, Α. ΜΠΕΝΓΚΛΙΣ, Π. ΤΣΙΛΙΚΑ
ΤΕΧΝΗ ΚΟΡΥΦΑΙΕΣ ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΕΣ ΚΑΙ ΕΡΓΑ ΜΥΘΙΚΗΣ ΑΞΙΑΣ

SHAKIRA

ΜΑΓΕΥΕΙ ΤΑ ΠΛΗΘΗ ΕΑΝΑ

Η κολομβιανή σtar παραλίγο να χάσει τη φωνή της και να καταδικαστεί για φοροδιαφυγή, όμως αντιπαρήλθε τις δυσκολίες και προετοιμάζεται για ένα 2020 γεμάτο θριάμβους.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΓΙΩΡΓΟ ΝΑΣΤΟ

Έχει περάσει μόλις μία εβδομάδα από την εξόχως εντυπωσιακή εμφάνιση της Σακίρα πριν από τον τελικό του φημισμένου τουρνουά τένις Davis Cup, ο οποίος ολοκληρώθηκε με νίκη της εθνικής ομάδας της Ισπανίας. Η 42χρονη σtar της pop ενθουσίασε τα πλήθη ερμηνεύοντας ορισμένες από τις μεγαλύτερες επιτυχίες της και καλώντας στη σκηνή τον Πορτορικανό Πέδρο Καπό και τον Κολομβιανό Camilo για να τραγουδήσουν πρώτη φορά όλοι μαζί ζωντανά το «Tutu», μια συνεργασία των δύο ανδρών που ξεχώρισε το καλοκαίρι στη Νότια Αμερική. Κατά την πάγια, τα τελευταία χρόνια, τακτική των καλλιτεχνών της latin pop, όποτε κάποιο κομμάτι φαίνεται να έχει τη δυναμική να υπερβεί τα όρια του ισπανόφωνου κόσμου, τότε επιστρατεύεται ένα όνομα με παγκόσμια αναγνώριση για να χρησιμοποιηθεί ως γκεστ και να δώσει την απαιτούμενη έξτρα ώθηση. Χαρακτηριστικό παράδειγμα η συμμετοχή του Τζάστιν Μπίμπερ στο «Despacito», συνέβη επίσης με την Μπιγιονσέ και το «Mi Gente». Λίγο καιρό νωρίτερα, στις 13 Νοεμβρίου, η Σακίρα είχε κυκλοφορήσει τη ζωντανή ηχογράφιση «Shakira in Concert: El Dorado World Tour Live», συνοδεύοντας την προβολή στα σινεμά πολλών χωρών του ομότιτλου ντοκιμαντέρ το οποίο γυρίστηκε κατά τη διάρκεια της παγκόσμιας περιοδείας της για την προώθηση του άλμπουμ «El Dorado». Η τουρνέ ξεκίνησε το καλοκαίρι του 2018 και έκανε 54 στάσεις σε 22 χώ-

● Η Σακίρα σε στιγμιότυπο από το σόου το οποίο έδωσε στο πλαίσιο του τελικού του τουρνουά τένις Davis Cup, που πραγματοποιήθηκε την περασμένη Κυριακή στη Μαδρίτη.

ρες. Τα σόου της μικροκαμωμένης τραγουδίστριας παρακολούθησαν συνολικά σχεδόν 1 εκατομμύριο θεατές. Το φιμ σκηνοθέτησε η ίδια σε συνεργασία με τον Τζέιμς Μέριμαν και παρ' όλο που εστιάζει κυρίως στο μεγαλείο της επάνω στη σκηνή, αφήνει το περιθώριο να φανούν και πιο προσωπικές στιγμές: ο τρόπος με τον οποίο δουλεύει στο στούντιο παρέα με τον Maluma ή τον Nicky Jam, ενσταντανέ με την οικογένεια ή με τους πιο στενούς συνεργάτες της, βίντεο γυρισμένα στο ιδιωτικό τζετ της όπου χορεύει και τραγουδάει πλημμυρισμένη από την υπερένταση των συναυλιών της.

Παρά την τεράστια επιτυχία της, τις πωλήσεις δίσκων της που ξεπερνούν τα 75 εκατομμύρια, τα δεκάδες δισεκατομμύρια streams και τα ρεκόρ στα views του YouTube, η κολομβιανή αϊνός και τραγουδοποιός έχει καταφέρει να χτίσει μια σχέση με τους θαυμαστές της που μοιάζει πολύ προσωπική. Βλέπεις στο ντοκιμαντέρ πόσο επικοινωνιακή είναι με το κοινό ακόμη και σε τεράστια στάδια και δεν απορείς καθόλου για τη λατρεία που της δείχνουν, με τα δάκρυα χαράς που αναβλύζουν από τα μάτια τους όταν την αντικρίζουν ή για το πάθος με το οποίο τραγουδούν μαζί της. Σε αντίθεση

**Πάντα γνώριζα
ότι υπήρχαν
στη ζωή μου
πράγματα που
θα χάνονταν,
όπως
η ομορφιά
και η νιότη.
Ποτέ δεν
σκέφτηκα
ωστόσο
ότι μπορεί
να έχανα
τη φωνή μου**

Στιγμιότυπο από τη φθινοπωρινή δημοπρασία του οίκου Phillips για την τέχνη του 20ού αιώνα και τη σύγχρονη τέχνη και ντιζάιν.

ΣΤΟ ΣΥΜΠΛΗΡΩΣ ΤΩΝ

ΑΠΟ ΤΗ
ΜΑΡΙΑΕΝΑ ΑΣΤΡΑΠΕΛΛΟΥ

Η έξαψη στο Παρίσι ήταν ορατή διά γυμνού οφθαλμού. Αντικείμενα και έργα τέχνης από το σπίτι και στούντιο του ζεύγους Φρανσουά-Ξαβιέ και Κλοντ Λαλάν στο Φοντενμπλό επρόκειτο να δημοπρατηθούν από τον οίκο Sotheby's και οι ενδιαφερόμενοι αδημονούσαν να τα αποκτήσουν. Τελικά, τον Οκτώβριο που μας πέρασε πωλήθηκαν 274 αντικείμενα και έργα του εικαστικού διδύμου που έγινε διάσημο με τα ζωόμορφα γλυπτά του. Μάλιστα τα κατοχύρωσαν αγοραστές από 43 χώρες για το ποσό των 101,5 εκατ. δολαρίων, τετραπλάσιο δηλαδή από το αναμενόμενο βάσει των αρχικών προβλέψεων. Ενα λάχανο με ποδαράκια πουλιού, το διάσημο «Choupatte (Très Grand)» (2012) πωλήθηκε για 2,4 εκατ. δολάρια, ενώ ένα γραφείο με τη μορφή ρινόκερου «έπιασε» 6 εκατ. δολάρια (ενώ αρχικά είχε υπολογιστεί στο 1,1 εκατ. δολάρια). Σύμφωνα μάλιστα με τον οίκο δημοπρασιών Sotheby's που ανέλαβε την πώληση οι υποψήφιοι αγοραστές ήταν περισσότεροι από 4.000. Ο οίκος δεν έδωσε στη δημοσιότητα τα ονόματα των τυχερών που έκαναν δικό τους κάποιο (ή κάποια) από τα κομμάτια των Λαλάν, αλλά άφησε να διαρρεύσει ότι πρόκειται μεταξύ άλλων για τον γιο του γάλλου μεγιστάνα Μπερνάρ Αρνό (βλέπε Louis Vuitton), ή τον ισραηλινό επιχειρηματία και συλλέκτη Χοσέ Μουγκραμπί. Και για να έρθουμε και σε πιο πρόσφατα παραδείγματα, στα μέσα Νοεμβρίου το έργο της Φρίντα Κάλο «Πορτρέτο κυρίας στα λευκά» (1929) πωλήθηκε για περισσότερα από 5,8 εκατομμύρια δολάρια σε δημοπρασία του οίκου Christie's στη Νέα Υόρκη, ενώ αρχικά υπολογιζόταν κάπου μεταξύ 3-5

Μεγάλοι οίκοι με ιστορία αιώνων, δεκάδες παραρτήματα ανά τον κόσμο και αμύθητους θησαυρούς στο «πορτφόλιό» τους συναγωνίζονται στον χώρο των αγοραπωλησιών έργων τέχνης.

εκατ. δολαρίων. Αυτό είναι το δεύτερο υψηλότερο ποσό που έπιασε το έργο της μεξικανής ζωγράφου μετά το «Dos Desnudos en el Bosque» (1939) που είχε πουληθεί από τον ίδιο οίκο δημοπρασιών προ τριετίας για πάνω από οκτώ εκατ. δολάρια. Όσον αφορά τα μελλούμενα, και πάλι ο οίκος Christie's προγραμματίζει για τη χρονιά που μας έρχεται τη δημοπράτηση του... ολογράμματος της Μαρίας Αμπράμοβιτς στο έργο της «The Life» (2019), το οποίο είχε παρουσιαστεί στην Serpentine Gallery του Λονδίνου. Τιμή εκκίνησης οι 600.000 στερλίνες. Η σύγχρονη τέχνη είναι στα πάνω της, σε αντίθεση με τους κορυφαίους των προηγούμενων αιώνων (Old masters) και τους ιμπεριονιστές, οι οποίοι δεν έχουν τρομερή ζήτηση. Και όλα αυτά σε μια χρονιά και έναν μήνα που υποτίθεται ότι οι πωλήσεις θα σημείωναν αισθητή πτώση, της

● Το έργο του Ζαν-Μισέλ Μπασκιά «Thermopolae» (1985), το οποίο δημοπρατήθηκε από τον οίκο Phillips στο Χονγκ Κονγκ στις 24 Νοεμβρίου και πωλήθηκε για 4 εκατ. δολάρια.

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΩΝ

ΑΠΟ ΤΟΝ
ΓΙΑΝΝΗ ΖΟΥΜΠΟΥΛΑΚΗ

Όταν πριν από 33 χρόνια ο παραγωγός Άρτ Λίνσον συνάντησε τον Ρόμπερτ Ντε Νίρο που επρόκειτο να υποδυθεί τον Άλ Καπόνε στους «Αδιάφθορους» του Μπράιαν Ντε Πάλμα, ο πρώτος δεν ήταν καθόλου σίγουρος για το αν θα έπρεπε να δοθεί ο ρόλος σε αυτόν «τον αδύνατο, σιωπηλό, σκεπτικό άνθρωπο ο οποίος ταίριαζε περισσότερο για τον ρόλο του κουρέα του Καπόνε παρά για τον ίδιο τον γκάνγκστερ». Δεν θα περνούσαν πολλές ημέρες για να δει ο Λίνσον τον Ντε Νίρο να βγαίνει από το τρέιλερ του μεταμορφωμένου, κυριολεκτικά, σε Άλ Καπόνε. Ο παραγωγός έμεινε άφωνος από την ομοιότητα. Η μικρή αυτή ιστορία κατά κάποιον τρόπο καθρεφτίζει τον τρόπο με τον οποίο ο περισσότερος κόσμος έχει στο μυαλό του τον Ρόμπερτ Ντε Νίρο, τον άνθρωπο με τα 1.000 πρόσωπα, τον απόλυτο χαμαιλέοντα του σινεμά. Είναι πέρα για πέρα αλήθεια, γιατί από τα τέλη της δεκαετίας του 1960 – όταν και άρχισε να μπαίνει στη σόουμπιζ – μέχρι τις ημέρες μας, ο Ντε Νίρο έχει υποδυθεί μια απίστευτη γκάμα ρόλων, παρουσιάζοντας στην οθόνη εμβληματικούς, «τρισεπίστολους» χαρακτήρες σε μια σειρά αξέχαστες ταινίες.

Οι εμφανίσεις του μόνον στον κινηματογράφο ως σήμερα είναι πάνω από 100, όμως ο Ντε Νίρο οφείλει πολλά – ίσως τα περισσότερα – στη γόνιμη συνεργασία του με τον σκηνοθέτη Μάρτιν Σκορσέζε, με τον οποίο έχει δουλέψει έως σήμερα σε εννέα κινηματογραφικές ταινίες, αρχής γενομένης με τους «Κακόφημους δρόμους» (1973). Παίζοντας τον νεοϋορκέζο μικρογκάνγκστερ Τζόνι Μπόι στην ταινία που έβαλε τον

Σκορσέζε στον χάρτη των μεγάλων auteurs του νέου – τότε – αμερικανικού κινηματογράφου, ο Ντε Νίρο γέμισε την οθόνη με μια σχεδόν πρωτόγνωρη ενέργεια υποκριτικής, την ίδια ενέργεια που θα τον ακολουθούσε σε όλες (σχεδόν) τις δουλειές του με τον Σκορσέζε. Αμέσως μετά ο τελευταίος του έδωσε τον ρόλο του κοινωνικά απροσάρμοστου Τράβις Μπικλ στον «Ταξιτζή» (1976) και, τέσσερα χρόνια αργότερα, εκείνον του πυγμάχου Τζέικ Λα Μότα στο «Οργισμένο είδωλο» για το οποίο ο Ντε Νίρο, σε μια αξεπέραστη στιγμή, απέσπασε το Όσκαρ Α' ρόλου το 1981 (είχε προηγηθεί ένα Όσκαρ Β' ρόλου το 1975 για τον «Νονό 2» του Φράνσις Φορντ Κόπολα). Η σκιά του Σκορσέζε δεν έπαψε ποτέ να ακολουθεί τον Ντε Νίρο, ακόμη και σε ταινίες όπου ο πρώτος δεν σκηνοθετούσε. Παράδειγμα ο «Joker», η εφευνητέρα επιτυχία του Τοντ Φίλιπς, όπου ο Ντε Νίρο έχει έναν πολύ χαρακτηριστικό β' ρόλο και που «πατάει» (εκτός άλλων) σε δύο ταινίες του Σκορσέζε, τον «Ταξιτζή» και τον «Βασιλιά της κωμωδίας» (1982), όπου ο Ντε Νίρο υποδύθηκε τον stand up κωμικό που γίνεται βδέλλα ενός σταρ της τηλεόρασης (Τζέρι Λιούις). Στον «Joker» ο Ντε Νίρο κρατά έναν ρόλο αντίστοιχο του Λιούις, την ώρα που ο Χοακίν Φίνιξ είναι μια παραλλαγή του Τράβις Μπικλ που ο Ντε Νίρο ενσάρκωσε στον «Ταξιτζή».

Ο «Ιρλανδός», που προβάλλεται ήδη από την Πέμπτη 21 Νοεμβρίου στις αίθουσες και από 27/11 και στο Netflix (για το οποίο γυρίστηκε), υπήρξε το αποτέλεσμα αυτής της γόνιμης συνεργασίας αλλά και πολυετούς φιλίας ανάμεσα στον Μάρτιν Σκορσέζε και τον Ρόμπερτ Ντε Νίρο· σχέσης η οποία στο πλαίσιο της

ΡΟΜΠΕΡΤ ΝΤΕ ΝΙΡΟ Ο ΑΔΙΑΦΘΟΡΟΣ

Συμμετέχοντας σε δύο από τις πιο πολυσυζητημένες αμερικανικές παραγωγές του 2019, τον «Joker» του Τοντ Φίλιπς και τον «Ιρλανδό» του Μάρτιν Σκορσέζε, ο κινηματογραφικός χαμαιλέων εξακολουθεί στα 76 του να προκαλεί συζητήσεις, ακόμη και για ταινίες που δεν ταιριάζουν στο προφίλ του.

1

2

- 1. Ο Ρόμπερτ Ντε Νίρο όπως εμφανίζεται στον «Joker» του Τοντ Φίλιπς.
- 2. Η τελευταία κοινή εμφάνιση των Ρόμπερτ Ντε Νίρο και Άλ Πατσίνο έγινε εφέτος στον «Ιρλανδό» του Μάρτιν Σκορσέζε.

**Όταν
ο Ντε Νίρο
διάβασε το
μυθιστόρημα
του Τσαρλς
Μπραντ
“Άκουσα
ότι βάφεις
σπίτια”,
“είδε”
αμέσως μια
ταινία που θα
ταίριαζε στον
ίδιο και στον
Σκορσέζε**

τικών ρόλων που ξεπηδούσαν απρόβλεπτα από τις σελίδες και που εν τέλει έπαιξαν ηθοποιοί συνδεδεμένοι με το έργο του Σκορσέζε, όπως ο Τζο Πέσι, ο Χάρβεϊ Καϊτέλ και ο Μπόμπι Καναβάλε. Όσο για τον ρόλο του Τζίμι Χόφα, αυτός δόθηκε στον Αλ Πατσίνο, επίσης ιταλικής καταγωγής Νεοϋορκέζο, ο οποίος, παραδόξως, δεν είχε ποτέ στο παρελθόν συνεργαστεί με τον Σκορσέζε.

«Έχω μάθει ότι βάφεις τοίχους» λέει ο Χόφα στον Φρανκ. Το βάψιμο είναι το αίμα που χύνεται από τα πυροβολημένα κεφάλια των θυμάτων του εκτελεστή μέσα στα σπίτια τους. Και ναι, το αίμα ρέει ποτάμι στον «Ιρλανδό», όπως συμβαίνει σε όλες τις «γκανγκστερικές» ταινίες του Σκορσέζε. Μόνο που εδώ ο σκηνοθέτης προσπαθεί να μείνει όσο το δυνατόν πιο αποστασιοποιημένος από τις σκηνές βίας, οι οποίες δεν έχουν την ενέργεια παλαιότερων στιγμών του, όπου φυσικά ήταν και ο ίδιος νεότερος. Υπάρχουν στιγμές στα 209 λεπτά του «Ιρλανδού» που νιώθεις κόπωση, κυρίως μέσα από τους ασταμάτητους διαλόγους, πολλοί εκ των οποίων είναι γεμάτοι μαφιόζικα αστεία που και πάλι πόσα μπορείς να αντέξεις; Αν κάπου αλλού ο «Ιρλανδός» διαφέρει από τις προηγούμενες γκανγκστερικές ταινίες του Σκορσέζε είναι και στο προφανές: οι συντελεστές του υπήρξαν κάποτε νεότεροι και σήμερα προσπαθούν να παίξουν και να

MARIO ANZONI/REUTERS

επαγγελματικής συνεργασίας μετρά πλέον κάτι λιγότερο από μισόν αιώνα ζωής και σε προσωπικό επίπεδο παραπάνω από 65 χρόνια. Βέροι Νεοϋορκέζοι και οι δύο, είχαν συναντηθεί στη Μικρή Ιταλία στα χρόνια της εφηβείας τους. Ο Σκορσέζε εξάλλου έχει να το λέει ότι ο Ντε Νίρο είναι ο μόνος άνθρωπος που μπορεί πραγματικά να τον καταλάβει διότι είναι ένας από τους λίγους που γνωρίζουν «από πού ακριβώς προέρχομαι». Όταν όμως πριν από 25

χρόνια οι δύο καλλιτέχνες τελείωναν τα γυρίσματα του «Καζίνο», η καριέρα τους, σύμφωνα με τον Σκορσέζε, βρισκόταν σε «ένα σταυροδρόμι». Ενώ αναζητούσαν το σχέδιο που κάποια στιγμή θα τους ένωνε και πάλι, το σχέδιο αυτό δεν ερχόταν ποτέ γιατί δεσμεύονταν διαρκώς με άλλα πράγματα. Και ξαφνικά, όπως συμβαίνει συχνά σε αυτές τις περιπτώσεις, ο χρόνος είχε περάσει αφήνοντας ανάμεσά τους ένα αμείλικτο κενό. Παραπάνω από 20 ολόκληρα χρό-

νια είχαν μεσολαβήσει από το «Καζίνο» και ακόμη τίποτε, καμιά κοινή ταινία.

209 λεπτά με τον Σκορσέζε

Η μοίρα έμελλε να τους ξαναφέρει μαζί χάρη στην προτροπή του ηθοποιού στον σκηνοθέτη και ο λόγος ήταν ο «Ιρλανδός». Όταν ο Ντε Νίρο διάβασε το μυθιστόρημα του Τσαρλς Μπραντ «Άκουσα ότι βάφεις σπίτια» («I heard you paint houses») πάνω στη σχέση ενός ιρλανδού εκτελεστή της μαφίας ονόμα-

τι Φρανκ Σίραν (πρόσωπο υπαρκτό) με τον ηγέτη του Εργατικού Συνδικάτου των Αμερικανών Οδηγών Φορτηγών Τζίμι Χόφα, «είδε» αμέσως μια ταινία που θα ταίριαζε στον ίδιο και τον Σκορσέζε. Σύμφωνα με δηλώσεις του Ντε Νίρο, επιθυμεί τόσο δική του όσο και του σκηνοθέτη ήταν ανέκαθεν μια ταινία πάνω σε έναν εκτελεστή που νιώθει ότι τον έχουν πάρει πια τα χρόνια. Η ιστορία του Σίραν τους έδινε την ιδανική ευκαιρία. Ο Σκορσέζε δεν χρειάστηκε να διαβά-

σει περισσότερο από μία σελίδα για να καταλάβει ότι το υλικό μπροστά του είχε όλα τα στοιχεία που του ταίριαζαν: σαρωτικής κλίμακας δράση κατά τη διάρκεια μιας περιόδου που η μαφία βρισκόταν στην ακμή της (κυρίως στις δεκαετίες 1950, 1960), πλαισιωμένη από μια ιστορία φιλίας και οικογενειακών δεσμών που συγχρόνως μιλούσε για τις τρομερές συνέπειες της προδοσίας. Τέλος, μια πλούσια «συλλογή» αξέχαστων ηρώων, καθώς και ένα πλήθος βοηθη-

Σαν πίνακας
ζωγραφικής: Τα τρία
μοντέρνα σαλέ του
ελβετού αρχιτέκτονα
Πέτερ Τσούμτορ
δεσπόζουν στην
κορυφή του μικρού
χωριού Leis.

Ξύλινα καταφύγια υψηλής αισθητικής, ανέσεων και πολυτέλειας στην καρδιά των πιο δημοφιλών χιονοδρομικών resorts του πλανήτη.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΑ ΒΙΛΟ

«Εξω ο αέρας κι αν σφυρίζει/ τι μ' αυτό;/ Κι αν παίζουν τ' άστρα/ με τα σύννεφα κρυφτό./ Κοντά στο τζάκι/ αγκαλιά στην πολυθρόνα...» κ.λπ. Ακριβώς όπως τα λέει το ρετρό τραγούδι! Αυτή είναι για πολλούς από εμάς η ιδανική εικόνα για ένα απολαυστικό χειμωνιάτικο βράδυ εκεί ψηλά, στα βουνά με τα πυκνά δάση και με τις χαμηλές θερμοκρασίες. Σε τέτοια βουνά ανεβαίνουμε σήμερα, όχι μόνο για να ασχοληθούμε με τα χειμερινά σπορ, αλλά και για να ξαποστάσουμε σε μερικά από τα ωραιότερα (και ακριβότερα) σαλέ του κόσμου. Στα μικρά (ή όχι και τόσο μικρά) ξύλινα (συνήθως) παλάτια που στέκουν στα ξέφωτα των δασών ή και στις πιο απόκρημνες πλαγιές, δίπλα στα φημισμένα χιονοδρομικά κέντρα. Και που περιμένουν σαν ζεστές αγκαλιές τους επισκέπτες οι οποίοι έπειτα από μια ημέρα γεμάτη δραστηριότητες στο χιόνι θα αναζητήσουν ξεκούραση και θαλπωρή σε ένα φιλόξενο περιβάλλον.

Τα «τρίδυμα» του Leis
Γνωστός για τη μινιμαλιστική αισθητική των κτιρίων του, ο πολυβραβευμένος ελβετός αρχιτέκτονας Πέτερ Τσούμτορ έντυσε τον μινιμαλισμό με ακριβό ξύλο για να δημιουργήσει τρία παραδοσιακά (στο πρότυπο των χειροποίητων σπιτιών των Αλπεων) αλλά και μοντέρνα την ίδια στιγμή σαλέ, το καθένα εκ των οποίων έχει το δικό του όνομα: Τα Oberhus, Unterhus και Tümlihus βρίσκονται σε ύψος 1.526 μέτρων, στο απομακρυσμένο ελβετικό χωριουδάκι Leis, φτιάχτηκαν για την οικογένειά του αρχιτέκτονα, όμως μπορεί όποιος θέλει να τα ενοικιάσει – σε πολύ καλές, μάλιστα, τιμές, δεδομένου πως βρισκόμαστε στην Ελβετία. Κάθε σπίτι είναι διαφορετικά επιπλωμένο, το μεγαλύτερο, το Oberhus των 160 τ.μ., μπορεί να φιλοξενήσει από 6 έως 8 άτομα, ενώ τα άλλα δύο από 4 έως 5 άτομα. Το Tümlihus έχει και τη δι-

κή του σάουνα. Ιδιαίτερα εντυπωσιακά είναι τα τεράστια παράθυρα και στα τρία σπίτια, από τα οποία υπάρχει θέα στο τοπίο, στις πλαγιές που, είτε με χιόνι τον χειμώνα, είτε γεμάτες λουλούδια την άνοιξη και το καλοκαίρι, μαγεύουν με την ομορφιά τους. Τα Leis Houses, όπως αποκαλούνται, ενοικιάζονται συνήθως με την εβδομάδα, για long weekend (Παρασκευή με Δευτέρα) ή για mid-week break (Δευτέρα με Παρασκευή) και η τιμή τους διαφέρει ανάλογα με την εποχή. Ενδεικτικά, η τιμή μίσθωσης για μία εβδομάδα ξεκινάει από τα 2.800 ευρώ (low season) και φθάνει τα 4.300 ευρώ (high season). Οι επισκέπτες την πρώτη ημέρα της διαμονής τους θα απολαύσουν και γεύμα υποδοχής (που περιλαμβάνεται στην τιμή) με τοπικά τυριά, καπνιστά λουκάνικα και κρασί. Και τις θερμίδες που θα πάρουν θα τις κάψουν εύκολα την επόμενη ημέρα, κάνοντας σκι τις πίστες της περιοχής ή πεζοπορώντας στα ορεινά μονοπάτια.

Φιλοξενούμενοι του Ρίτσαρντ Μπράνσον!

«Καλώς ήλθατε στο “The Lodge”. Από τη στιγμή που το είδα ήξερα πως αυτό το όμορφο σαλέ στις Ελβετικές Άλπεις θα γινόταν το αγαπημένο μου ορεινό καταφύγιο. Διάλεξα το Βερμπιέ επειδή είναι ένας καταπληκτικός προορισμός για όλον τον χρόνο»: Με αυτά τα λόγια ο βρετανός δισεκατομμυριούχος Ρίτσαρντ Μπράνσον υποδέχεται τους επισκέπτες της ιστοσελίδας του luxury σαλέ-ξενοδοχείου που διατηρεί στο ελβετικό χωριό, στον γραφικό οικισμό που έχει γίνει must προορισμός για τους ευκατάστατους φίλους των χειμερινών σπορ. Κατά τους χειμερινούς μήνες το σαλέ ενοικιάζεται με την εβδομάδα και μπορεί να φιλοξενήσει έως και 18 άτομα στα εννέα υπνοδωμάτιά του. Το καλοκαίρι λειτουργεί περισσότερο ως ξενοδοχείο, καθώς το κάθε δωμάτιο ενοικιάζεται και ξεχωριστά, με τις τιμές π.χ. για τον Αύγουστο του 2020 να ξεκινούν από τα 750 ευρώ για το δίκλινο.